

POHŘBĚTE
KOSTI MĚ
V PŮLNOČNÍ
PŮDĚ

Od autorky
světového bestselleru
Neviditelný život
Addie LaRue

V.E.

SCHWAB

POHŘBĚTE
KOSTI MÉ
V PŮLNOČNÍ
PŮDĚ

V. E. SCHWAB je autorkou kníh:

Série Cassidy Blakeová

MĚSTO DUCHŮ

TUNEL KOSTÍ

MOST DUŠÍ

NEVIDITELNÝ ŽIVOT ADDIE LARUE

GALLANT

Série Vlákna moci

KŘEHKÁ VLÁKNA MOCI

POHŘBĚTE KOSTI MÉ V PŮLNOČNÍ PŮDĚ

POHŘBĚTE KOSTI MÉ V PŮLNOČNÍ PŮDĚ

V. E. SCHWAB

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Victoria Schwab, 2025

Translation © Romana Bičíková, 2025

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025

Tor® is a registered trademark of Macmillan Publishing Group, LLC

All rights reserved

Pohřběte kosti mé v půlnoční půdě

Z anglického originálu *Bury Our Bones in the Midnight Soil*,
vydaného v roce 2025 nakladatelstvím Tor Publishing Group,
přeložila Romana Bičíková

Redigovala Jana Kunová

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,

196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2025

Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-0891-1

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

info@slovalt.cz

*Všem, kdo lační –
po lásce, po času, či zkrátka po svobodě*

*Pohřbete kosti mé v půlnoční půdě,
zasadte mělce, zalijte do hloubky,
vyroste místo mne divoká růže,
v rudém květu skrývá ostré zoubky.*

MARÍA

(Z. 1532)

I

Santo Domingo de la Calzada, Španělsko

1521

Vdova přijela ve středu.

To si Maríia pamatuje, protože středa je den koupání, a jejím vlasům trvá po mytí a rozčesání celou věčnost, než uschnou. Pamatuje si to, protože na konec dubna je dost teplo, a ona sedí na kraji dvorku, kam dopadá slunce, cumlá třešňovou pecku (jedné z prvních třešní toho roku) a zvedá jeden pramen proti světlu, aby zjistila, jestli jí vlasy tmavnou, nebo jsou zkrátka jen pořád mokré.

Matka jí vyčítá, že začíná být marnivá, ale na druhou stranu, to ona ji nutí chodit každý týden do postele s hlavou pomazanou jilem, v naději, že utlumí křiklavost jejích kadeří. Nakolik Maríia dokáže posoudit, neúčinkuje to. Naopak, její vlasy září ještě jasněji.

Nevadilo by jí to tolik, Mariíně matce, kdyby měla hřivu barvy medu, nebo země, nebo i kaštanovou, ale takhle zuřivě červené, říká, to je zlé znamení. Není to hřejivá barva, ale horoucí rudá otevřeného ohně. Ohně, který se nedá uhasit.

Něco Maríiu pošimrá na holeni. Z lemu šatů se jí páře nitka, bude muset matku poprosit, aby jí ho spravila. Její matka je švadlena, drobné prsty kladou stehy dokonale rovně. K šití, opakuje jí neustále, je potřeba trpělivých rukou a trpělivého srdce, ale Maríia si na tento svět nepřinesla ani jedno. Vždycky se jen píchne o jehlu, rozčílí se a zahodí nedošíté dílo do kouta. Vrozený neklid, říkával její otec. Což se dá přejít u syna, ale ne u dcery.

Maríia válí pecku po vnitřní straně zubů a tahá za nitku, takže se matčino trpělivé srdce roztřepí ještě víc, a vtom začnou odbíjet kostelní zvony.

A den je náhle mnohem zajímavější.

Vyskočí na nohy a bosky se rozběhne po cestě, sukně se jí motá mezi nohy, musí si ji vykasat. Zamíří ke své oblíbené pozorovatelně, na vrcholku Inesiny stáje, ale zjistí, že Felipe už tam sedí.

„Vrať se domů,“ křikne na ni, když se Maríia vyšvihne na povoz a přeskočí z něj na šikmou střechu. „Není tu pro tebe bezpečno.“

Jsou mezi nimi jen tři roky, jemu je třináct a jí deset, ale on už se chová, jako by to byla nepřekonatelná vzdálenost, jako by byl dospělý a ona ještě dítě, i když sám pořád brečí, když ho něco bolí nebo je mu smutno, a ona přestala plakat dávno předtím, než umřel jejich otec.

„Myslím to vážně, Marío,“ plísni jí, ale Maríia si ho nevšímá, mžourá do pozdně odpoledního slunce a sleduje karavanu vjíždějící do města.

Maríia neumí číst ani psát, ale počítat ano. A tak počítá kráčející koně – šest, sedm, osm, devět – a pak i jejich jezdce, když vtom pod nimi vyštěkne hlas.

„Madre de Dios. Slezte dolů, než si srazíte vaz.“

Felipe se otočí, skoro u toho po ohlazených taškách uklouzne, ale Maríia se nenechá rušit. Je to jen Rafa, ani nemusí sklopit zrak, aby přesně věděla, jak se tváří, ruce v bok a hlavu zakloněnou, mračí se stejně jako jejich otec. Začal s tím před rokem, když musel převzít jeho roli. Jako by jejich otec nebyl víc než široká ramena, stoicky zaťatá čelist, zatvrzelý hlas. Místo, které Mariín nejstarší bratr dokáže snadno zaplnit.

„Hned!“ štekne Rafa.

Felipeho kuráž se pod tíhou Rafova pohledu vypaří, opatrně se sune po šikmých taškách, dokud nesleze dolů. Maríia se ani nehne, jen aby dokázala, že si umí stát za svým, ale karavana cestou do města zmizela za ohbím zatačky, takže už nic nevidí. Konečně poslechne a skočí dolů, přistane v louži a voda jí pocáká sukně. Felipe je zamazaný navlas stejně, ale Rafa probodává nasupeným pohledem jen a jen ji.

Než mu stihne odtančit z dosahu, popadne ji za rameno.

„Mohla jsi spadnout.“

„Nesmysl,“ odvětí María. „Já bych letěla.“

„Nevšiml jsem si, že bys měla křídla.“

„Nepotřebuju je,“ ušklíbne se María. „Jsem *čarodějnice*.“

Je to jen vtip. Zrovna minulý týden ji tak sám označil, když vešel do domu a viděl ji, jak sedí u krbu, rudé vlasy rozpuštěné a divoké, s pohledem ztraceným v plápolajících plamenech.

Jenže teď, jen co jí slovo splyne ze rtů, vymrští Rafa ruku a udeří ji do tváře.

Bolest je náhlá a žhne, ale slzy, které jí vhrknou do očí, způsobil šok a vztek, na okamžik si představuje, jak se na bratra vrhá a krátkými, ostrými nehty ho škrábe po obličejí, představuje si jeho výraz, tváře zhyzděné krvavými šrámy.

Je to až zvířecí hněv, a María ví, že by si jen vysloužila výprask. Radši si usmyslí, že mu do parádních bot nakydá hnůj. Z toho nápadu jí zacuká ve rtech, a pohled na její úšklebek rozčílí bratra ještě víc.

Rafa potřese hlavou. „Vrať se k matce,“ přikáže jí a máchne rukou, jako by odháněl toulavou kočku. Vykročí po cestě a Felipe se mlčky trousí za ním, jako stín, dva chlapci, kteří jdou do města přivítat karavanu.

María si promne tvář a dívá se za nimi. Napočítá do deseti, pak překulí třeshňovou pecku mezi zuby a skousne ji tak prudce, že se rozpadne na kusy.

Vyplivne úlomky do prachu a vydá se za bratry.

Santo Domingo je požehnané město.

Nachází se na svatojakubské cestě, Camino de Santiago. Poutníci, kteří po ní krácejí, Maríu vždycky fascinovali. Otec jí vyprávěl, že pouť podstupují, aby se očistili od hříchu, a když byla malá, představovala si hříchy jako balvany, krádeže a vraždy a násilí,

těžká břemena, pod nimiž se ohýbá tělo i duše. Žasla nad nekončícími zástupy zločinců, kteří ve snaze o pokání křičí do světa svou vinu.

Teprve později jí matka řekla, že ne všechny hříchy jsou balvany, že ve skutečnosti jich většina připomíná spíš oblázky. Nevlídná myšlenka. Lačnost v srdci. Malá závaží jako hamižnost a chtivost a závist (nic z toho za velký hřích nepovažovala, ale zjevně se to nasčítá). Ještě víc ji zklamalo, když zjistila, že někteří z těch, kdo kráčí po svatojakubské cestě, vůbec žádný hřích nenesou, že nechtějí odčinit svou minulost, ale pojistit si budoucnost. Že prosí o zázrak, o přímluvu, nebo si zkrátka chtějí vydobýt Boží přízeň.

Marie to připadalo strašlivě nudné, a tak si pro pobavení začala vymýšlet hříchy, které by každému z poutníků mohla přisoudit.

Zatímco poutníci na náměstí vykládají svoje věci, určí, že muž úplně vepředu ukradl krávu rodině, která kvůli tomu nepřežila zimu.

Žena za ním utopila nechtěné dítě a následně sama nedokázala počít.

Muž v plášti s vyšitým červeným křížem patří k řádu svatojakubských rytířů, vede tohle stádečko poutníků jako průvodce, ale Marie se rozhodne, že má podél cesty rozestět manželky jako semínka, jako by za sebou nechával stezku hříšných drobečků.

Stařec za ním se modlil za to, aby mu umřela žena, a přání se mu splnilo.

Tamhleten mladík zabil soka v souboji.

A ta žena v šedém...

Žena v šedém...

Marie zaváhá.

Ne že by ji zradila představivost, ale těžko vymyslet příběh, když ženě nevidí ani do tváře. Je celá zahalená do sukna jedné barvy, jako sloup vytesaný z jednoho kusu kamene, jako kresba v blátě. Duch skrývající se v tmavě šedých šatech, pod šedým kloboukem s šedým závojem přišpendleným k obrubě, v rukavicích

ze stejné látky, navzdory horku oblačného dne. V pestrobarevném průvodu poutníků je jako socha, chladná a bezbarvá.

María obchází náměstí, dokud nenajde Felipeho. Bratr po ní střílí pohledem a odevzdaně si povzdychne. „Rafa tě zpráská rákoskou.“

„Ať si to zkusí, pokoušu ho,“ odsekne María a vycení zuby.

Felipe protočí panenky, odhodlaný si jí dál nevšímát, ale María ho dloubne do žeber.

„Co?“ sykne na ni.

María ukáže na ženu v šedém a zeptá se, proč vypadá tak zvláště, a Felipe šeptem odpoví, že bude asi vdova, a to, co má na sobě, je nejspíš smuteční šat. María se zakaboní. Vdovy už na svatojakubské cestě viděla. Žádná z nich nevypadala jako tahle.

Ale Felipe jen pokrčí rameny a dodá, že je to možná Francouzka.

Zvony přestaly odbíjet a město se dalo opět do pohybu.

Pekařův syn přináší bochníky chleba, hostinský solenou rybu a pivo. Mariína matka přichází nabídnout správký oblečení poničeného po cestě, a Marie to vnukne nápad. Vklouzne do davu a proplétá se mezi lidmi k vdovinu koni. Jakýsi muž vdově podal ruku a pomohl jí sesednout. Nemá žádné zavazadlo, jen dřevěnou truhličku, kterou jí muž sundá.

Nechtěně s ní zatřepe a ozve se cinkot. María dumá, co v ní asi může být.

Už je skoro u vdovy, na jazyku otázku, jestli nechce něco zašít, ale vtom se k ní žena otočí. Do tváře jí María stále nevidí, její rysy jsou rozpité za těžkým závojem, ale už na sobě mnohokrát cítila žár Rafova pohledu, a tak nemá pochyb o tom, že ji vdova probodává očima. A María, která si tak ráda myslí, že se niče- ho nezalekne – ani temných koutů na nočním dvorku, ani výšky střechy stáje, ani pavouků ukrývajících se v nařezaném dříví –, se zarazí a slova se jí v hrdle změň v kameny.

Zírá na podivnou ženu, nechápe pocit, který ji zaplavil. Určitě by ho hned zaplašila a znovu vykročila vpřed, ale než se rozhoupe,

na rameni jí přistane Rafova dlaň. Je příliš pozdě, vdova se odvrací a karavana se rozchází, koně do stájí, lidé do hostince, a Maríia musí proti své vůli zpátky domů.

Následující den je horký a jasný a bez mraků.

Karavana se před polednem znovu vydala na cestu, ale vdova ne. Její kůň se světlou srstí je dál ustájený u hostince a ona sama zůstává v pokoji se zataženými závěsy. Hodiny plynou, a vdova během nich nepožádá o vodu ani o víno, nepřijme nabízené jídlo, až někteří přemítají, jestli se chce stát sveticí. Pokud je za jejím jednáním zbožnost, musí být skutečně vroucí. Pokud je to nemoc, nechť jí s ní mít nic do činění.

Hodiny plynou, a zvěsti se šíří jako stíny.

Možná je stará.

Možná je slabá.

Možná potřebuje odpočívat.

Možná je nemocná.

Možná je na ni cesta příliš náročná.

Možná kvůli horku –

Možná kvůli slunci –

Na ničem nepanuje shoda, kromě toho, že mužům není vdova po chuti. Je jim na obtíž, jako balík, co se skutálel z koně jiného poutníka.

„Co za ženskou cestuje bez doprovodu?“ brblají.

„Co za ženskou se rozhodne, že tu zůstane sama?“

Odpověď je pochopitelně *vdova*.

Jenže hned za tímhle slovem se šepem trousí ještě jedno.

(*Čarodějnice*.)

Avšak čarodějnice by se přece nikdy nevydala na křesťanskou pouť.

Ať už je to jakkoli, mužští se drží dál, zato ženy – těm se kleve-ty nikdy nepřičily. Střídají se během dne u dveří vdovina pokoje,

stráví s ní pár chvil, dělají jí společnost, možná z dobroty srdce, možná jen aby si popovídaly, zjistily, odkud přišla, kam půjde dál.

María se v myšlenkách vrací k dřevěné truhličce a přemítá, zda vdova něco neprodává. Stává se to často – poutníci jsou jako mravenci, přinášejí na své cestě nejroztodivnější věci z nejroztodivnějších míst, jako bahno ulpívající na podrážkách bot.

Její matka nesouhlasně mlaskne a podá jí košík s vyspraveným oblečením.

Vdova se jí nezamlouvá, od chvíle, kdy přibyla do města, není matka ve své kůži. Ale když se jí María zeptá proč, neodpoví, jen se pokřičuje, a tohle gesto podnítí Mariínu zvědavost ještě víc. Vezme košík a vydá se za rodinami Baltierových, Muñozových a Cordonových.

Rafa na kraji dvorku zpevňuje plot, který neustále vypadá, že ho příští silnější poryv větru skácí. Když kolem něj María prochází, zamračí se na ni, a María ví, že hledá, za co by ji pokáral. *Narovnej se, Marío. Proč jsi tak ušmudlaná, Marío. Chovej se, jak se sluší a patří, Marío.* Usměje se na něj a vysekne pukrle tak ostré, jako by ho jím chtěla uřknout.

Od rána bylo horko, ale nad město se během dne naženou mračna, a než María roznese spravené oblečení, začne hřmět.

Přidá do kroku, prázdný košík se jí pohupuje na prstech, na jazyku cítí déšť. Zkrátí si cestu mlázím, které lemuje město jako cesta, a vyleká se, když jeden strom vystoupí z řady. Ale není to strom. Je to vdova.

María se zastaví a nadechne se skrz zaťaté zuby.

Žena má odhalenou tvář, závoj si odhrnula na krempu klobouku, a María zírá na plavé lokny na jejím zátylku. Zírá na její hladké tváře, špičatou bradu, jemně vykrojené růžové rty. Nevypadá ani nemocně, ani staře, ani slabě. Naopak, je mnohem mladší, než María hádala. A mnohem, mnohem hezčí.

Vedle v trávě stojí dřevěná truhlička, víko odklopené, a od jejího obsahu se odráží světlo. María je zklamaná, jsou to jen

lahvičky s korkovými zátkami, a v žádné z nich podle všeho není krev, nebo peří či úlomky kostí.

Vdova poklekne u kmene stromu, prohrábne rukama v rukavicích trávu mezi jeho kořeny, a –

„Co to děláte?“ neudrží se María.

Vdova sebou necukne ani nevzhledne od svého díla.

Když promluví, její hlas je hladký a překvapivě hluboký, a španělsky mluví tak dobře, až María zapochybuje o Felipeho tvrzení, že je Francouzka.

„Sbírám bylinky.“

„Na kouzlo?“ zeptá se María, slova z ní vyletí dřív, než ji napadne je zarazit.

Vdova zvedne hlavu a její oči jsou pronikavě modré a s pobavenými vráskami v koutcích. „Na tonikum.“

María se zamračí. „Tonikum je totéž jako kouzlo?“

„Jen pro hlupáky,“ odvěti vdova. „Jsi snad hlupák, holčičko?“

María zavrtí hlavou, ale nedokáže zadržet další otázku. „Takže vy nejste čarodějnice?“

Vdova se narovná a její pozornost se na okamžik v plné síle upře na Mariu, pevná jako skála, než z ní zase sjede pohledem a upře ho k městu. „Tolik pověřivosti, a na místě, kde věří, že pečená slepice vyskočila z talíře a dala se do zpěvu.“

Mluví o pověsti, která Santo Domingo proslavila.

„To byl zázrak,“ ohradí se María.

Vdova se zamyslí. „A v čem se zázrak liší od kouzla? Kdo může říct, že ten světec nebyl čaroděj?“ prohodí, jako by se nechumelilo, jako by slova nenesla žádnou váhu. A María se přistihne, že se nad jejím neskrývaným rouháním uculuje. Ach, jak by se Rafa mračil, jak by se matka zděšeně křížovala.

„Takže jste čarodějnice?“ zeptá se zvesela.

Vdova se zasměje. Není to čarodějnický chechot, María si vždycky představovala, že ten zní jako štípání dřeva, jako krákání vran. Ne, vdovin smích je jemný a opojný jako spánek.

„Ne,“ odpoví a v hlase jí doznívá pobavení. „A tohle nejsou čáry. Je to lék.“ Zvedne drobný červený kvítek, svírá ho mezi prsty v rukavicích, jako by to byla vzácná růže. „Příroda nám dává vše, co potřebujeme,“ pronese, a Maríia má poprvé pocit, že zachytila něco cizího, nádech přízvuku, který nedokáže určit. „Existují odvary a tonika na mnoho neduhů,“ pokračuje. „Na zahnání horečky, na zmírnění kašle. Takové, které pomohou ženě počít, nebo se zbavit dítěte, o něž nestojí. Takové, které pomohou muži usnout...“

Maríia sklopí oči k zemi, zahlédne další karmínový oddenek, užuž po něm sahá, ale vdova ji chytí za ruku.

I když od ní stála několik kroků.

I když ji Maríia vůbec neviděla se pohnout.

Najednou stojí vedle ní, o hlavu vyšší, a prsty v rukavici jí obepíná zápěstí.

„Pozor. Krása je v přírodě varováním. Ty nejkrásnější jsou často jedovaté.“

Ale Maríia už rostlinku pustila z hlavy. Její svět se smrskl jen na vdovu.

Slunce je skoro pryč, zmizelo za nízko visícími mraky, a vdova takhle zblízka voní jako kandované fíky a zimní koření. Její oblečení takhle zblízka nevypadá všedně, je krásně ušité a obroubené třpytivou stříbrnou nití. Její modré oči se takhle zblízka horečnatě lesknou, a v prohlubních tváří jí tmavnou stíny, a Maríia přemítá, jestli se zmýlila, jestli vdova skutečně není nemocná.

Ženě zacuká v koutku úst, zkroutí růžové rty do truchlivého úsměvu. Pak je rozevře, a svět se smrskne a stáhne jako zadržovaný dech. Maríia má pocit, že padá, i když se nepohnula ani o píď.

Vtom jim nad hlavou práskne hrom, jako když se zlomí větev, a vdova její ruku pustí.

„Utíkej domů,“ pobídne ji, když se skrze větvení proderou první kapky. A Maríia snad poprvé za svůj krátký, tvrdohlavý život poslechne. Otočí se, vyběhne z hájku a pádí po cestě, jako

by mohla liják předejnat. Ale nemůže, a když za dveřmi domu upustí na zem prázdný košík, je promočená na kost.

Její matka mumlá cosi o mokrých svršcích a nachlazení, stáhne z ní šaty a posadí ji ke krbu v obavách, aby neonemocněla.

María neonemocní, ale té noci zemře ve spánku seňor Baltierra.

Druhý den ráno je vdova pryč.

Znovu ji María uvidí až za deset let.

II

1529

Je pozdní říjen, a Maríá sedí na střeše stáje a komíhá ve vzduchu bosýma nohama. Ví, že ji Rafa hledá, že ji hledá už skoro hodinu. Sám si za to může, pomyslí si, to má za to, že vždycky hledí k zemi, místo aby zvedl hlavu.

S broukáním si na prst namotá zářivý pramen vlasů.

Najednou jí táhne na osmnáct.

Maríá ví, že nedospěla přes noc, že si nešla lehnout jako dívka a neprobudila se jako žena, ačkoli někdy jí to tak připadá. Roční období se střídala ve váhavých přískocích, pomaličku ji roztáhla do cizího tvaru, tenké tělo, skoro žádné boky ani nadra, příliš ostré rysy – dlouhá čelist, úzká tvář, vysoké čelo narušené jen plavým obočím. Felipe ji rád škádlí, že vypadá jako těsto, které někdo moc vyválel, takže nevykynulo.

Ale ty *vlas*y.

Všechny matčiny snahy se nakonec minuly účinkem. Její vlasy se nenechaly zastrašit, bahno ani čas je neztmavily do přijatelnějšího odstínu. Právě naopak, rok za rokem rostly ještě divočeji, vzpurněji, takže teď září jako roztavené světlo, rozžhavená měď stékající ve volných vlnách po Maríiných zádech. Na slunci se jí hříva leskne, a v noci ve tmě hoří jako lucerna.

Ať si je příliš vysoká a hubená, příliš divoká na to, aby ji mohli považovat za hezkou: její podivuhodné vlasy z ní činí něco ještě lepšího. Je úchvatná. Z kastilského půvabu je v ní pramálo, ale v jejím vzhledu je cosi nepopíratelně fascinujícího, nezkrtná krása, která muže nutí otáčet hlavu i své koně v předtuše lovu.

María si své nové moci všimla, jak se roční období střídala a muži z jejího města – někteří ještě skoro chlapci, jiní ve věku, kdy by jí mohli být otcem – z ní najednou nemohli spustit zrak.

Všimla si, a usoudila, že s tím musí něco dělat.

Někdo hvízdne, krátce a ostře, a María se podívá přes okraj střechy a spatří Felipeho, jak zaklání hlavu, tváře umouněné po práci ve stínu kovárny.

„Rafa tě hledá,“ houkne na ni a zastíní si oči dlaní.

María se znovu natáhne na vyhráté tašky a upře oči do plynoucích oblaků. „Já vím.“

Felipe pod ní frustrovaně vzdychne.

„Marío, *prosím*,“ škemrá, a María se s frknutím posadí.

„Dobře, dobře,“ odtuší a seskočí ze střechy. Je to dost vysoko na to, aby její bratr nervózně sykl, ale María dopadne jako kočka, bosé nohy se jí zaboří do slámy.

Felipe ji domů vede jako žalářník, ruku na jejích bedrech. Jejich matka uvnitř sedí u krbu, s šitím v klíně, Rafa rázuje sem a tam, už do podlahy skoro vychodil důlek.

María ale ihned pohledem zaměří muže u stolu.

Je pohledný, má široká ramena a tmavé vlasy, krátce zastřižené vousy a oči tak světle hnědé, že to kontrastuje s odstínem jeho pleti. A třebaže je spíš průměrného vzrůstu, zdá se příliš rozložitý pro jejich stísněný dům, příliš vysoký pro jejich nízkou střechu, příliš vznešený pro prošoupaný koberec, který má pod nohama.

„Marío,“ hlesne Rafa vyčítavým tónem, jiným už její jméno nevyslovuje. „Tohle je Andrés de Guzmán, vikomt Olivares, vážený rytíř řádu svatého Jakuba.“

Marie bleskne hlavou, jak dlouho asi Rafovi trvalo se tohle zřetězení slov naučit z paměti, ale její pozornost už se plně upírá na vikomta, na černou kožešinou lemovaný plášť, který má přehozený přes ramena, na vestu ušitou z nejvybranějšího brokátu, se sponami s brilianty. Na medailon svatojakubského řádu pověšený

na zlatém řetízku kolem jeho krku. Celý se třpytí, jako drahokam mezi říčními oblázky.

„Omlouvám se, nechala jsem vás čekat,“ pronese Maríá a vplete do svého hlasu zadýchanost, jako by nešla volnou chůzí kousek cesty, ale běžela sem přes celé město.

Andrés de Guzmán vstane ze židle a obřadně se ukloní. „Encantado, má paní.“

„Ráda vás poznávám, vizconde,“ odpoví s podobně hlubokou úklonou Maríá. O chvíličku později cítí, jak jí jeho ruka v rukavici svírá loket. Vikomt ji přiměje se narovnat.

„Prosím,“ řekne, „dáma se přece nemusí takto klanět svému nastávajícímu.“

Vzduch v místnosti se sevře kolem toho slova.

Maríu však nechá chladnou.

Maríá je leccos – paličatá, lstivá, sobecká –, ale nikdy nebyla hloupá. Ví, že se narodila v tomto těle, ví, že to s sebou nese určitá pravidla. Otázka nikdy nezněla, *zda* se provdá, ale *za koho*.

A tak se před rokem, když se za ní muži začali otáčet a Rafa se jal v otázce jejích vdavek štourat jak v otevřené ráně, rozhlédla kolem sebe a zvážila všechny možnosti, které jí skýtalo Santo Domingo. Shledala je nedostatečnými. Rozhlédla se po svém životě a shledala ho malým. Viděla před sebou cestu, která ubíhala rovně, bez zákrut, úzká a přímá až do samého konce. Viděla ji v matčiných rukou ztuhlých věkem, zápolících s drobnými stehy, které jí kdysi šly tak hladce, a věděla, že je jen otázka času, než bude muset přebrat její práci. Viděla ji v Rafově manželce Elaně, s břichem obtěžkaným vahou dítěte, které z ní pomalu vysávalo mládí a krásu. Viděla ji ve Felipeho nevěstě Lessandře, která mu byla zaslíbená tak dlouho, že ji nikdy ani nenapadlo zbloudit. Obě ženy vstoupily do manželského lože, aniž by se třeba jedinkrát rozhlédly kolem, zda před nimi není jiná cesta.

Maríá však odjakživa ví, že pro ni jsou tyhle cesty příliš obyčejné, že není zrozená pro skromnou chaloupku a prostého muže. Musí-li kráčet po cestě ženství, ať ji alespoň zavede na nová místa.

Prohlíží si vikomta sedícího u stolu, jako by se dnes potkali poprvé.

Jako by ho před měsícem nezahlédla v čele karavany poutníků.

Jako by ji on nezahlédl stát na okraji davu a nešel za ní přes náměstí až do stínu kostela.

Jako by ho tam nepřivábila a nepředstírala nevinnost, když ji zahnal do kouta a začal skládat komplimenty a naléhat, zkoušet, kam až ho nechá zajít, co mu dovolí vzít.

Jako by k ní nenatáhl ruku a nenamotal si kolem prstu v rukavici pramen měděných vlasů.

Jako by neviděla lačnost v jeho očích, jako by nevěděla, že ji může využít.

Tou dobou už svůj pohled pilovala téměř rok, zkoušela ho na procházejících poutnících, balancovala na ostří nože mezi přílišnou troufalostí a přílišnou nesmělostí. Naučila se, kdy ho opětovat, kdy očima uhnout. Kdy nechat na rtech zablesknout úsměv, kdy sklopit hlavu.

Kdy být šelmou a kdy hrát roli kořisti.

A toho dne, ve stínu kostela, ji sehrála bezchybně, byla dost troufalá, aby ho upoutala, ale dost cudná, aby nezašel příliš daleko. Andrés de Guzmán se stáhl, pochopil, že pokud se chce dotýkat víc než jejích vlasů, musí se stát jejím manželem.

A tak odešel.

A teď se vrátil, je tady a ticho už je nejspíš moc dlouhé, protože Rafa si odkašle.

„Pan vikomt přišel požádat o tvoji ruku,“ vysvětlí, jako by Maríá byla příliš hloupá na to, aby chápala význam slova *nastavující*.

Čekají od ní divadýlko, a tak jim ho dopřeje.

„On mě chce za ženu?“ zkroutí rysy tváře do nápodoby překvapení, povytáhne obočí v šoku nad tímhle zcela nečekaným předpadením ze zálohy. Dokonce vyše pohled k matce, jako by u ní hledala pomoc, ale v jejím obličejí najde jen úlevu a odevzdanost.

Sňali z ní břemeno, které po pravdě řečeno nikdy nebylo její. Po otcově smrti se hlavou rodiny stal Rafa, takže úkol Mariu provdat připadl jemu. Jak jí neustále připomíná.

„Šťastný to den,“ vzdychne matka.

„Vskutku,“ přitaká Rafa, tváří se stejně samolibě jako Andrés, oba jsou přesvědčení, že to oni zosnovali tohle setkání. Jako by to nebyla María, kdo zahájil hru a rozmístil kuželky tak, aby jedna po druhé spadly.

„A co když já nechci?“ zeptá se, jen aby si vychutnala zmatek v Andrésově tváři, Felipeho šok, Rafův zhrožený úlek. Nechá otázku chvíličku viset ve vzduchu a pak se rozesměje. Její bratr svěsí ramena, tváře mu zrudnou hanbou a úlevou.

„Omlouvám se, pane,“ pronese směrem k vikomtovi a opět si odkašle. „María má zvláštní smysl pro humor.“

Vikomt se ke smíchu nepřidá, ale netváří se ani uraženě. Odpoví Rafovi, ale pohledem probodává Mariu. „María byla vždy jen sestrou a dcerou. Ale brzy se naučí být i manželkou.“

Lehounké zdůraznění slova *naučí*, jako když vedle koně šlehne bič.

Ale María nehne ani brvou. Na to bude potřeba mnohem víc.

„No, Marío?“ Rafa k ní vyše významný pohled, pobízí ji, aby nabídku přijala.

A María pro jednu udělá, co se po ní chce.

Kývne na souhlas, zvedne ruku, a Andrés de Guzmán roztáhne rty v arogantním úsměvu, jako by tuhle hru rozehrál on, a zvítězil. Skloní hlavu a políbí nahou kůži na kloubech její ruky, v místech, kam přijde snubní prsten, a María v duchu vidí, jak se cesta pod jejíma nohama stáčí, a taky se usměje.

Vikomt se vrátí za čtrnáct dní, a s ním trochu jiná karavana.

Jede v čele, a cestu za ním plní jeden vůz za druhým, každý z nich řídí vybraně oděný sluha a každý překypuje hojností

darů – přepychové tapiserie a sudy s vínem, kandované ovoce a solené maso. Na jednom rachotí talíře a číše, dost pro všechna ústa ve městě, na dalším jsou kuřata nacpaná tak těsně, že mezi laťkami čouhá peří a odlétá po větru jako chmýří pampelišek. Pocta zázraku, který proslavil Santo Domingo, ač všichni doufají, že tyhle slípky z mrtvých nevstanou.

Během několika hodin se náměstí změní k nepoznání.

Ze všech domů sem dotáhnou stoly, každou pec zaberou pro přípravu veselky.

Předchozího večera matka Maríe pročesala vlasy, stovka tahů kartáčem, dokud neplály stejně jasně jako oheň v krbu, a u toho jí vyprávěla, co znamená být manželkou.

Laskavá. Milující. Poslušná.

María při těch slovech strnula. Její matka jako by to vycítila, naklonila se k ní a zašeptala: „Brzy zjistíš, že je lepší se ohnout než zlomit.“

María upřela pohled do plamenů. „Proč bych se měla ohýbat já?“

Matka sykla skrze zaťaté zuby. „Já tě znám, dcero. Víím, žeš vždycky chtěla víc. Zvolila sis velkolepý život. Ale lehký nebude. Muži jako vikomt si vždycky berou, co se jim zachce.“

To já taky, pomyslela si María, když jí kartáč zasyčel ve vlasech jako voda na žhoucích oharcích.

Oddáni jsou v katedrále, Andrés ve své parádě a María ve zbrusu nových šatech s lemy obroubenými zlatem. Je to ta nejkrásnější věc, co kdy měla na sobě, a když kněz během následující mše monotónně odříkává slova, María přejíždí konečky prstů po švech, počítá stehy, jako by to byly zlaté mince, a v duchu si říká, že si je zaslouží.

Že za ně stojí.

Konečně se svatební hosté vyrojí před katedrálou, víno na náměstí teče proudem, hudba se mísí se smíchem a přípitky. Na vikomtovo zdraví, a na její, a na jejich štěstí.

Novopečený choť přikryje Maríinu ruku svou dlaní, a kdykoli k ní nebo o ní promluví, nepoužívá už její jméno, ale říká mi esposa – *moje manželka* – a ta slova ji škrábou jako hrubá vlna. María se však jen usmívá a připomíná si, že tahle slova jsou klíč, který jí odemkne dveře k lepšímu životu.

Jeho rodiče na svatbu nedorazili, ale Andrés ji ujišťuje, že jí posílají přání všeho nejlepšího a že se s nimi co nevidět setká. Rafa se dme pýchou, Felipe je opilý a jejich matka roztesknělá, a María se v duchu ptá, jestli se jí po nich bude stýskat. Snaží se si to představit, čeká, že něco ucítí, blažený smutek, bolest z rozloučení, ale necítí nic.

A pak nadejde čas.

Nezdrželi se na hostině dlouho. Andrés chce co nejdříve vyrazit zpět na své sídlo. Maríina matka pláče, spíná sukovité ruce a po tvářích jí stékají tiché slzy, a bratři ji obejmou, nejprve Felipe, voní po nasekaném dříví a sazích, a pak Rafa, který ji políbí na obě tváře a popřeje jí: *Buď dobrou manželkou.*

Laskavá. Milující. Poslušná.

Lessandra, Felipeho žena, si s úsměvem otírá oči, ale Elana chytí Maríu za ruku a v očích se jí hladově zablýskne. „Nezapomeň na nás, sestřičko.“

María cítí její chamtivé prsty na zlatém lemu svatebního šatu. Ví, že se z ní švagrová snaží vymámit slib.

„Jistě, sestřičko,“ odpoví s úsměvem v hlase. „Ponesu si vás v srdci.“

Vysmekne se z jejího sevření, chytí se manželovy napřažené ruky a nechá se odvést, samozřejmě zatím netuší –

Už nikdy se s rodinou neshledá.

